

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

101. An Papa sit Dominus bonorum Ecclesiasticorum & beneficiorum; ita
ut de potentia absoluta possit privare quoslibet Prælatos, vel Beneficiarios
etiam sine causa; & bona Ecclesiae arbitrato suo ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

habetur. in cap. nisi eum pridem, de renunciat.

8. Secunda causa, veræ ac notabilis persecutionis ex Math. 10. *si vos persequuti fuerim in una Civitate, fugite in aliam*, quæ afferitur septima q. 1. cap. *sicut avertim*, non ob privatum solum Episcopi bonam, sed ne cura Pastoris in detrimentum veratur ovidiam. Quamobrem addit Textus, si autem utilitatis causa fuerit mutandus, &c. ac infra necessitatis, &c.

9. Tertia est senectus, illa videlicet, per quam impotens redditur Episcopus ad exequendum officium pastorale ex cap. *nisi cum pridem, de renunciat. §. alia causa*. Verum hæc causa licet ad renunciationem sufficere videatur iuxta *cit. cap. non tamen ad translationem, ne respectuè modo infra declarando.*

10. Et tandem reliquum est mihi adnotare, neque defectum œconomie atque administrationis rei temporalis Ecclesiasticæ, neque ad disciplinam Ecclesiasticam conservandam prudentis, notam absolute sufficere ad translationem, sed ad coadiutorem dandum, ut constat ex cap. *quæ frater 9. quest. 1.* Pelagij Papæ, & merito, cum hi defectus cuiusque administrandæ Ecclesiæ nocent: non tamen inficior, non tantum alicui, vel prudentiæ, vel œconomie, vel aliarum ad regimen desideratarum aliquando virtutum esse necessarium, quantum ad unam Diocesim, & Ecclesiam, quam ipse præsentia regit, administrandam aliquando requiritur, quod satis profecto censetur ad minorem Ecclesiam regendam, ad quam facultas fieri posset absque eius tamen detrimento transeundi ob hanc ipsam causam, atque ob bonum Ecclesiæ quam relinquit, quod etiam dictum volo de senectute, corporisque imbecillitate; quæ quidem ex se, ut paulò ante institui dicere, ad mutationem Ecclesiarum minimè sufficiunt, sed solum ad coadiutorem habendum ex cap. *perisli. 7. q. 1.* verum respectuè, ut ita dixerim, quæ impedimento est senectus, vel afflicta valetudo regimini magnæ Diocesis, poterit sane non obstat alteri minori, immò salubritas aëris, cœlique temperies Civitatis, ad quam sit transitus, ad hanc poterit translationem prodesse; dummodò non Episcopi tantum consulari personæ, sed vel bono communi Ecclesiæ quæ omittitur, nec probe regi à senè, vel attrita valetudinis præfule potest, vel alterius, ad quam transitus habetur, servatis semper iis, quæ probe notantur in cap. *nisi cum pridem, de renunc. §. alia verò causa est.*

11. Et hæc omnia docet Geruda de Episc. tom. 1. lib. 1. disp. 1. cap. 4. & tom. 2. 1. 7. disp. 11. c. 2. & 3. & circa præsentem questionem ne delectas etiam recognoscere Hurtadum var. tom. 2. tract. 12. cap. 1. §. 9. *limi. 2. num. 1595. cum seq. qui num. 1628.* respondet ad quæsitum huius resolutionis, sic enim asserit; Nullus Episcopus quamvis dignissimus dimoveri potest à suo Episcopatu, præcisè vt ei pinguius beneficium conferatur nisi alia subfit causa rationalis. Quod si Episcopus nolit transferri, nequit Pontifex ipsum cogere, nisi subfit magna Ecclesiæ utilitas, vel nisi transferatur, aliquod magnum damnum timeatur vel Reipublicæ, vel Ecclesiæ; sufficit tamen, vt Pontifex possit id præcipere, quod speretur aliqua utilitas vel in temporalibus, vel in morum reformatione illius Ecclesiæ, ad quam fit translatio. Propter quam rationem existimo posse Episcopum cogere Parochum dignissimum, vt se opponat concursui alicuius beneficij Curati, aut Canonici Magistral. Ita Hurtadus.

12. Sed ex superius dictis: si aliquis curiosus inquirat cur Pontifex hoc matrimonium spirituale per consecrationem consummatum magis dissolvere possit, quam carnale consummatum? Ratio est, quia ma-

Sup. hoc infra in r. 2. ex doct. ina

trimonium carnale consummatum Christus induxit ad significandam indissolubilem unionem Christi, cum Ecclesia per carnem assumptam, & proinde ex ratione huius significationis habet omnimodam indissolubilitatem; at verò matrimonium spirituale etiam per consecrationem consummatum, non habet hanc significationem, vt nec matrimonium carnale ratum, & nondum consummatum, quod proinde per ingressum Religionis dissolui potest, vt postea dicetur.

13. Quo pacto ergo inquires in *c. inter corporalia 2. h. 1.* dicitur, spirituale vinculum fortius esse carnali? Respond. non dici fortius quoad omnimodam indissolubilitatem, quandoquidem variis modis dissolvatur, veluti translatione, depositione, renunciatione, auctoritate summi Pontificis facta; Sed quoad alios respectus, veluti quia per matrimonium spirituale solum potest carnale, & spirituale ad se trahit carnale, non è contra. Nam, vt diximus, matrimonium carnale ratum non consummatum, dissolvitur per ingressum Religionis, etiam altero invito *c. ex publico 10. de conversione coniugat.* & post matrimonium carnale, etiam consummatum, possunt coniuges mutuo consensu Religionem profiteri, vt etiam postea dicitur: è contra verò matrimonium spirituale non dissolvitur per carnale, nec semel professi Religionem possunt postmodum contrahere matrimonium carnale: Adde, quod matrimonium spirituale etiam inde fortius vinculum dici posset, quod operetur fortius, quatenus imprimit characterem, qui etiam post mortem manet, cum interim matrimonium carnale per mortem alterius prorsus solvatur, & hæc omnia docet Andreas Vallensis in *Parasila ad decret. lib. 1. tit. 7. n. 4.*

14. Vnde non delectam hic apponere verba alterius Professoris Louanienfis, & idè Henricus Zoccius in *comment. ad decretales lib. 1. tit. 7. num. 2.* sic ait, Solius enim Romani Pontificis est auctoritas transferendi Episcopos *d. can. sicut in fine c. 1. & 2.* vbi quod dicit Innocentius, vinculum matrimonij spiritualis esse fortius vinculo carnalis, non meretur reprehensionem, quasi secum pugnet Pontifex, vt quidam volunt in sedem Apolliticam minus bene adfecti, cum optimus ille, sanctissimusque omnium iudicio habitus Pontifex, rectè prætulerit quod spiritualis matrimonij, quasi fortius carnali, quod hoc solvatur morte; Ita vt non teneatur redire ad uxorem resuscitatus, secundum Apostolum ad Roman. 7. & communem opinionem, de qua infra *tit. de secund. nupt.* Præterea per ingressum, & consecrationem alterius, vt dicitur *ad tit. de conuers. coniugat.* spirituale verò non tollitur per mortem propter impressum characterem & per translationem, non alias quam auctoritate summi Pontificis, cui soli vt iam dictum est, auctoritas transferendi Episcopos. Et hoc est quod in *d. c. 2.* solum intendit disputare Pontifex. Hæc Zoccius.

RESOL. CI.

An Papa sit Dominus bonorum Ecclesiasticorum, & beneficiorum, ita vt de potentia absoluta possit privare quoslibet Prelatos, vel Beneficiarios etiam sine causa, & bona Ecclesia arbitraria suo alienare possit.

Vel de plenitudine potestatis an possit dare bona Ecclesie, Monasterij, &c. cui voluerit, & res unius Ecclesie, vel Monasterij in aliam Ecclesiam, vel prius usum transferre?

Sed cursum docetur, quod si aliquis aliquid accepit

Ref. 2. cur. sissime in h. ne §. Aliqui

à Papa sine causa dante, tenetur restituere. Ex par. 11. tract. 3. & Misc. 3. Ref. 14.

Nouissime Michael Tarrada in *amplitudi-
ne Beneficentia* disp. 1. quæst. 1. numer. 37.
affirmatiuam sententiam docet, sic enim ait; Sum-
mus Pontifex est dominus absolutus rerum, & per-
sonarum Ecclesiasticarum. Communis & verissima
opinio Doctorum in cap. qua in Ecclesiasticum, de
constitutionibus, & in cap. 2. de prebendis in 6. Textus
in cap. inter, de fide instrumentorum cap. proposuit de
concess. prebende, Clemen. 1. ut lit. pendente, Glossa
in Canone consequens distinet. 11. Panormitanus in
disp. 1. incipiente Episcopus colum. 1. Barbois in
disp. cap. quod translationem n. 92. & 93. Mendoza
in reg. 6. cancell. q. 1. n. 3. Rebuffus in tra. nominatio-
num. q. 11. n. 54. cum duobus seqq. Ideo potest pri-
uare de potentia absoluta quoslibet Prælatos, vel
beneficiarios etiam sine causa cap. 20. de donation.
Glossa in Canone per principalem 9. quæst. 3. & hanc
verissimam asserit esse sententiam Abbas in cap. 1.
de voto Innocenti. in cap. inquisitioni de re iudicata
DD. in dist. c. 2. de preben. in 6. Decius in cap. vit.
de confirmat. vitis notatur in cap. ex gestis, licet ibi
fuerit iusta causa deponendi Anastasium Cardinalem
tituli Sancti Marcelli de Clericis non residentibus,
Cottarius in c. 1. secundæ par. sue paraphrasos, vbi di-
cit, quod priuatio potest fieri in qualibet parte mun-
di à domino Papa tanquam Episcopo totius orbis,
Archidiaconus, & Ioannes Andreas in c. 1. de confir.
in 6. extrinsec. Sancta, de elect. in comm. Gomez. in
premio regali cancellaria q. 2. vers. considerata, &
quoad hoc nullum esse dubium debet, quicquid dicat
Rebuff. in tract. nomin. q. 15. n. 30.
2. Hoc tamen non facit Summus Pontifex, licet
illud de iure possit, Guillelmus de Monte Lauduno
in clement. Romanus de prebendis, quia sanctus est
can. in sancta de consecratione distinet. 1. can. 1. distinet.
70. vbi est bonus Textus Symmachii Papæ, & om-
nes in sua iustitia, iureque conseruet cap. licet, de astat.
& qualitate, sium cuique seruari desiderans can.
suis semper 9. q. 3. quia iura cuncta in serinio sui pe-
ctoris habere dignoscitur dicto cap. 1. de confir. in 6.
Ideo nec ad dexteram, nec ad sinistram omnino declinat,
sed incedit via regia, prout ipse asserit in sua de-
cretali vna, vt Ecclesiastica beneficia sine diminutione
conferantur.
3. Obiicit; id quod nostrum est non potest à no-
bis tolli sine nostra culpa, toro sit. de restit. spoliat. sed
beneficia sunt beneficentorum, vt est communis &
veta opinio Doctorum; ergo non possunt eis auferri
sine illorum culpa. Respondeo maiorem quidem esse
veram quoad inferiores Papæ, sed non quoad Papam;
qui omnimodam habet potestatem in res, & perso-
nas Ecclesiasticas per c. proposuit de concess. prebend.
cum infinitis aliis.
4. Inuitis nemini debet fieri iniuria ab vilo siue
Papa, siue Imperatore c. nuper de donat. inter virum,
& uxorem. & probatur argumento deducto ex cap.
ex parte de foro compet. qui eo casu peccarent eò gra-
uius, quò sunt maiores cæteris Gloss. in cap. 3. verb.
maiores de translat. Episcopi, sed si auferrentur bene-
ficia possessibus legitimis à Papa fieret eis iniuria.
Ergo non potest Summus Pontifex illa tollere. Res-
pondeo concessa maiore, nego minorem; Ille enim
non censetur facere iniuriam, qui iure suo vitur,
cap. cum Ecclesia de elect. c. dilectus de officio legati,
licet inferatur præiudicium alteri secundariò, quod
tanquam consecutiuum non consideratur. Huc vs-
que Tarrada.
5. Sed Papam non esse dominum, sed summum ad-
ministratorem bonorum Ecclesiasticorum uadunt
Tom. 111.

communiter Theologi, & idò ex hoc Lessius de
Iust. lib. 2. cap. 4. dub. 5. n. 19. infert, quòd Papa non
potest vnus Monasterij bona sine iusta causa dare al-
teri Monasterio, vel Ecclesiæ absque peccato iniusti-
tiæ: cuius ratio non est alia, quàm quòd non habeat
illorum dominium, sed solum ius administrationis.
Et hoc etiam docet Caramuel in Theolog. Regular.
disp. 56. num. 825. vbi sic ait, Quòcumque Be-
nedictinorum Monasterium (idem dicitur de qua-
cunque Congregatione habente bona in communi)
habet verum, perfectum, priuatum, & actuale do-
minium proprietatis, in omnia illa bona tam mobi-
lia, quam radicalia, quæ sua dicuntur. Dominium iur-
isdictionis immediate pertinet ad Abbatem domus,
quæ est mater eisdem Monasterij: hic enim ex par-
tore rei, ni dentur sanctiones legitimæ, quæ aliter
disponant, habet dominium iurisdictionis in om-
nes filiationes, vt videbimus inferius suo loco. Do-
minium iurisdictionis supremæ pertinet ad Ponti-
ficem Maximum, ad quem spectat etiam domi-
nium politicum perfectum, ratione cuius poterit,
si detur causa grauis id exigens, bona vnus Mona-
sterij dare alteri eiusdem, vel alterius Ordinis, vel alij
Ecclesiæ. Causam grauem id exigentem postulo, vt
Pontifex possit bona vnus Monasterij dare alteri,
vt præcludam aditum adulatoribus, & ostendam di-
gnitatem Pontificiam ad bonum publicum Ecclesiæ
esse institutam, non autem ad confusionem, & tur-
bationem singularium; Non posse Pontificem pro
arbitratu suo sine causa bona vnus Cœnobij sibi ad-
sumere, vel alteri, aut Monasterio, aut Ecclesiæ dare
(Ecclesiæ etiam nomine Episcopus intellige; &
S. R. E. Cardinales) docet Lessius subscribens com-
muni Doctorum opinioni. Quoniam ad hoc vt
Pontifex Summus possit sine causa bona mei Mo-
nasterij auferre, deberet habere in bonis dicti Mona-
sterij ius dominij actualis, quale habet secularis in
suis bonis, & quale ipsemet Pontifex in bonis Ca-
puccinorum, & Fratrum Minorum de Observantia.
Cæterum in bonis aliarum Religionum dominium
actuale non ad summum Pontificem pertinet, sed
ad communitatem. Ita ille.
6. Hanc autem sententiam tenet Layman. lib. 3.
tract. 4. c. 10. num. 15. vbi sic ait; Quid de summo
Pontifice sentiendum, vtrum bona Ecclesiæ arbitra-
tu suo alienare possit? Respondeo cum Nauarr. Com-
ment. de spoliis clericorum §. 2. & 3. licet Papa Ca-
nonici iuris solemnitatibus absolute loquendo atri-
ctus non sit, sicut alij Prælati: tamen & ipse natura-
li, ac diuino iure prohibetur alienationes inutiles
efficere, cum bonorum Ecclesiæ non dominus, sed
Summus administrator à Christo constitutus sit, non
ad dissipandum, sed ad dispensandum. Quare, ita di-
stinguit Nauarr. cit. §. 3. num. 8. in fine §. 15. numer. 4.
Quod alia alienatio rerum Ecclesiasticarum facta à
Papa est iusta, & valida, quæ videlicet rationabili
causa nititur: alia est valida, & non iusta, si absque
rationabili causa res vnus Ecclesiæ in aliam Eccle-
siam, aliumvè pium vsum transferatur: alia denique
neque iusta, neque valida, si res Ecclesiæ sine ratio-
nabili causa in vltus prophanos alienentur, verbi gra-
tia laicis sine iusta causa donentur. Huc vsque Lay-
man, cui adde Dicastillum de iust. lib. 2. tract. 3.
disp. 1. dub. 15. n. 19. & tract. 15. disp. 1. dub. 6. par. 2.
n. 262. asserens Pontifices esse constitutos à Christo
administratores bonorum Ecclesiasticorum, non au-
tem dominos.
7. Hoc etiam docet Episcopus Malderus de iust.
tract. 1. cap. 4. dub. 8. sumans Papam non esse do-
minum bonorum Ecclesiasticorum, ne quidem spe-
cialiter pertinentium ad Ecclesiam Romanam cap.
non licet 12. quæst. 2. neque enim potest pro suo ar-
bitrio

bitio hæc bona alienare, sed tantum vt fidelis, & dispensator; idem etiam dicit Fragol. tom. 2. lib. 3. disp. 9. §. 4. num. 1. Turrescremata in Summa l. 2. c. 13. Sanchez in Sum. tom. 2. lib. 7. c. 29. n. 96. Vide Tanicrus 7. 3. disp. 10. q. 6. dub. 8. n. 311. Loquens de domino bonorum Ecclesie dixit, vel esse penes ipsam communitatem Ecclesiasticorum, vel penes solum Deum, vel Christum Dominum. Ergo Papa dicendum est esse de talibus bonis tantum summum administratorem.

8. Et idem occasione illorum verborum D. Pauli 1. Cor. 4. Sic nos existimet homo, vt ministros Christi, & dispensatores ministeriorum Dei: hic iam queritur inter dispensatores, vt fidelis quis inueniatur, dicit Sotus de Iust. lib. 3. q. 6. art. 2. ad 5. Non est opus argumento, vbi Apostolica tuba canit, à qua ius Canonicum discrepare non potuit, nec credendus est Pontifex assensisse vnquam assentationi dicentium esse cum domino. Et idem D. Thomas in 2. 2. q. 63. art. 2. ad 1. in quo loco Cardinalis Caietanus sic ait; sub nomine Ecclesiastici Prælati clauditur etiam Papa, est enim Christi minister, & dispensator ministeriorum Dei; idem oportet fideliter dispensare, & q. 43. art. 8. addit, quod si quis alio accepit à Papa, sine causa dante, tenebitur restituere, sicut depositarius, & dispensator. Ita Caietanus. Et idem Sanctus Magister in eadem 2. 2. q. 100. art. 1. ad 7. sic ait; Quamuis enim res Ecclesie sint eius (hoc est Papæ) vt principalis dispensatoris, non tamen sunt eius vt domini, & possessoris. Idem docet ibidem Caietanus tradens Papam non esse dominum rerum Ecclesiasticarum, sed dispensatorem, nec de plenitudine potestatis posse ad libitum dare bona Ecclesie cui voluerit, sed teneri fideliter dispensare, vt recta ratio suadet iuxta illud. Hinc iam queritur inter dispensatores, vt fidelis quis inueniatur, sic Caietan. 9. Quæ quidem omnia antea dixerat D. Bernardus ad Eugenium Papam de considerat. l. 3. c. 1. Dispensatio (ait) tibi credita est, non data possessio. Si pergis vsurpare, & hanc; controdicit tibi qui dicit meus est orbis terræ, & plenitudo eius; possessionem, & dominum cede huic; tu curam illius habes; pars tua hæc, vltra ne extendas manum.

10. Verum his non obstantibus Fillucius tom. 3. tract. 44. c. 3. n. 10. putat esse opinionem probabiliorum illam, quæ asserit Pontificem esse Dominum bonorum Ecclesiasticorum, & beneficiorum, & vsque ad n. 56. late discurret, quo pacto Pontifex possit alienare bona Ecclesiastica, vel auferre bona alicui Ecclesie, & dare aliis Ecclesiis, aut beneficium vni collatum, alteri tradere, & idem quando hi casus occurrerint, dictum Fillucium adi, & non pigeat, qui licet, vt diximus, teneat, Papam habere verum dominium bonorum Ecclesiasticorum, & beneficiorum, tamen in supradictis casibus sæpius arctat, vt par est, manus Pontificis, & eius auctoritatem, & demonstrat quando illicitè tali vteretur dominio.

11. Sed quid ego sentiam in hac questione dicam breuiter. Absq. quod cum Soto parum modeste Canonistas assentatores Pontificis vocem; displicet tamen id, quod asserit Fillucius, eorum opinionem esse probabiliorum: itaque ad hæc sententia Theologorum assententium, Papam non esse dominum bonorum Ecclesiasticorum, & beneficiorum, sed tantum summum administratorem; Et idem præter Lesium vbi supra, & alios vide Molinam de Iust. tractat. 2. disp. 29. Fragosum tom. 2. lib. 3. quest. 1. n. 5. Azorium tom. 2. lib. 6. cap. 12. quest. 7. Stephanum Fagundez in præcepto Decalogi tom. 2. l. 8. cap. 22. num. 2. cum seq. Probatur nostra sententia ex D. Paulo ad Cor. 4. fol. 147.

12. Secundò, quia si Papa esset verus dominus om-

nium beneficiorum, posset omnes fructus eorum in suam propriam, & peculiarem vtilitatem conuertere, & pro libito eis vti, quod nemo sanæ mentis dicit. Et tandem iura, quæ allegantur pro opinione, & parte contraria, & præcipue Clementina 1. vt licet pend. quæ commendat plenam, & liberam dispositionem supremamque dispensationem summorum Pontificum, circa omnia beneficia Ecclesiastica, Episcopatus etiam, & Archiepiscopatus, eò tantum tendunt, vt Papa non sit dominus, sed supremus dispensator illorum; & quòd dicatur libera, id tantum significat quòd Papa nullum agnoscat superiorem in terris, non tamen vt sit dominus illorum. Vnde cum ita sit libera, & suprema, vt nullum superiorem habeat, non excusatur à peccato. Libera ergo plenitudo potestatis summi Pontificis in beneficiis respicit tantum facultatem conferendi beneficia validè, vt sibi placuerit, cum à nemine pendeat, & nemo ei contradicere valeat, non tamen vt illicita prouisio desinat esse illicita.

13. Distinguendum est igitur inter beneficiorum prouisionem, & priuationem, & de primo negotio asserit summum Pontificem prouidere licet beneficia cuiuscumque voluerit, dummodò prouisus idoneus sit comparatione non digni; & dummodò conferat digniori respectu digni: si tamen dignis, relictis dignioribus, aut indignis relictis dignis conferat, asserit peccare, sed prouisionem tenere, quia est summus dispensator, & non habet iudicem in terris. Ex his inferitur, quòd Papa non possit de plenitudine potestatis licitè auferre beneficia iis, qui illa pacificè obtinent pro mero arbitratu suo absque vlla causa, & satisfactione illorum, qua de re duæ sunt opiniones. Probat hoc Fagundez ex variis rationibus, & respondet ad omnia ea, quæ Canonistæ adducunt aduersus superiora dicta, præsertim ad Textum cap. 2. de prebend. in 6. & Clem. 1. vt licet pend. merito igitur teste Sarmiento lib. 1. Select. cap. 8. num. 25. Pius V. dicere solebat Pontificem non esse dominum beneficiorum, sed dispensatorem, & proinde beneficia non esse manualia.

RESOL. CII.

An Pontifex, si propter tremorem manus dextera non potest eleuare Calicem, nec frangere Hostiam, possit secum dispensare super hoc Ritum, & ceremonias vt Missam celebret.

Et an habeat instans causam dispensandi super hoc?

Et an ad id teneatur?

Et queritur, & discutitur, an fractio, & missio Hostie pertineant ad essentiam Sacrificij.

Et an Pontifex possit dispensare cum aliis super supradictos Ritus.

Et notatur Regem Gallie ex dispensatione aliquoties in communione sumere vitamque speciem.

Et Carthusienses non eleuare Sacrum Calicem pro conseruatione suarum ceremoniarum.

Et asseritur Principem Supremum posse licitè dispensare absque causa.

Et docetur in assumptione vtriusque speciei non concedi abundantiorum gratiam, quam sub vna tantum.

Et an sit obligatio præcepti diuini celebrandi Missam saltem ter, vel quater in anno?

Et discutitur, an habens privilegium Bullæ Cruciatæ audiendi Missam tempore interdicti, & habens Breue audiendi Missam in priuato Oratorio, teneatur illam audire.

Et

Quamuis non pleb. prima diffie. huius tituli, legem tam. & non pigebit, in tom. 1. tit. 1. doctrinam & rationes Ref. 140.